

- Korábban láttuk, hogyan szerezte meg Jákób az elsőszülöttséget (jogot, státuszt). Amit most tesz, az „logikus” folytatás.
- Miért? Mert elsőszülöttségi jog és áldás összetartozik. Az elsőszülöttnak járt az áldás. Isten ilyen „vonalon” akarta ezt tovább örökíteni. Amikor kivételt tesz, akkor az elsőszülöttségi jogot és az áldást is átadja másnak. Pl. 1Móz 49,3-4: „Rúben, te elsőszülöttem... nem leszel első...” – Júda kapja meg.
- Mi az áldás? És mi az elsőszülöttségi jog (státusz)? Láttuk, hogy Isten adja mindkettőt, tehát célja van vele: aki elsőszülött, azzal akar (elsősorban) kapcsolatban lenni. 2Móz 4,22: „elsőszülött fiam az Izráel”: ők vannak kapcsolatban Istennel, ők Isten népe.
- Hogyan értsük magunkra nézve? Testi értelemben nem mindegyikünk elsőszülött – nem ez határozza meg, hogy kapcsolatban vagyunk-e / lehetünk-e Istennel. Lelki értelemben elsőszülöttek vagyunk-e; hogyan lehetünk azok? (Ne felejtjük el: Isten adja.) Az ÚSZ szerint a fő elsőszülött Jézus. Nem test szerint (bár test szerint is az volt), hanem (Ef 1,15.18) „Ő az elsőszülött minden teremtmény közül” – ott volt a teremtnél, minden „reá nézve teremtetett”; „elsőszülött a halottak közül” – elsőként támadt fel (és többé nem halt meg, örökké él), nekünk is, akik az Övéi vagyunk, örök életünk van benne. Így vagyunk mi, akik Krisztusban vagyunk, elsőszülöttek.
- Áldás: az ÓSZ-ben (amikor emberek beszélnek róla) azt értik alatta, hogy az illető jól él, békességben, sok gyermeke, vagyona stb. van. Istennél olyasvalami, amit Ő ad (csak Ő tud adni) azoknak, akik kapcsolatban vannak vele. Nekünk, akik Krisztusban vagyunk, Isten áldást akar adni. Nem sikert. Nem sok pénzt, nem is sok gyermeket – ezek lehetnek ajándékok, de Isten ezeknél nagyobbakat akar adni: azt, hogy a vele való kapcsolatunk legyen gazdag; amit ad (jót, rosszat), tudjam, hogy Ő adja; legyek hálás; tanuljam meg, amire Ő tanít; legyek bizonyos és tudjak bizonyosságot tenni arról, hogy Ő tartott meg a nehézségek között is. Ennek gyümölcse a másik neve – az pedig olyasmi, amivel mások is élhetnek. Abból az áldásból, amit Isten nekem ad, mások épülhetnek, megismerhetik az Urat, közeledhetnek hozzá, növekedhetnek benne...
- Van-e ilyen áldás a mi életünkön? Vágyunk-e rá? A hívő számára (talán) nem annyira a család, mint inkább a munka (szolgálat) az, ami becsaphatja: megelégszünk vele, hogy sokat szolgálunk, azokra Isten „áldást” ad – lehet, hogy valójában csak sikerünk van, áldás nélkül? Levelek gyümölcse nélkül?
- Erre az áldásra vágyott Jákób? Nem tudom. Az mindenesetre benne volt, hogy neki kell az Istennel való kapcsolat; neki az kell, amit csak Isten tud adni. Isten viszont egyértelműen ezt akarta adni.
- Csalással akarja megszerezni – most és később megtanulhatja, mi az, amit csalással meg lehet szerezni: nem áldás. – Az értelmi szerző Rebeka. Ő hallotta Istentől: „a nagyobbik szolgál a kisebbnek”. Lehet, hogy Izsáknak meg sem mondta. Egyébként sem beszéltek egymással, és ez bajt okozott: ebben a történetben is mindkettő önállóan, a másik nélkül cselekszik. Izsák úgy tudja (úgy cselekszik), hogy Ézsau az elsőszülött, ezért őt akarja megáldani. Rebekának eszébe van az Istentől kapott ígéret, de úgy gondolja, ezt neki kell megvalósítani – bármilyen módszerrel. Ahogy Jákób nem válogatta meg a módot az elsőszülöttség megszerzésekor, most Rebeka tesz ugyanígy. – Amit Isten megígért, azt Ő meg is tudja tenni. De mi megpróbálunk „besegíteni” – nem biztos, hogy csalással, „csak” azzal, hogy magunkban bízunk: az

erőnkben, a hozzáértésünkben – holott ezeket mind Isten adta, és lehet, hogy az adott helyzetben használni akarja, lehet, hogy nem. Ha megpróbálunk „besegíteni”, azzal csak elrontjuk (a magunk dolgát) – Isten akkor is megteszi, de a mi számunkra sokkal több bajjal jár; késik az áldás, „áldatlan” állapotban kell töltenünk akár hosszabb időt is – így járt Jákób.

- Isten engedi, hogy Rebeka és Jákób végigvigye. Megakadályozhatta volna többféleképpen is, de nem tette. Miért? Teljes egészében nem tudunk válaszolni, de:
 - o Ézsauak meg kellett látnia, hogy amikor semmibe vette az elsőszülöttségi jogot, az áldást is elvesztette. Különállónak tekintette ezeket: (36) „elvette elsőszülöttségemet, most pedig áldásomat vette el”.
 - o Jákóbnak meg kellett látnia, hogy amit csalással megszerezhet, az nem az az áldás, amit Isten adni akar. Amit kapott az apjától, az sem lehet az övé – abban a formában később sem kapja meg, helyette „megdolgozik” a földiekért, de még az sem áldás („nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem”).
- Ézsau „nem találta meg” (az áldást, a megbánás helyét – Zsid 12,17). Amikor szembesül vele, hogy elvesztette az áldást, azt hiszi, Jákóbbal van dolga, bosszút akar állni rajta. „Nem találta meg” Istent, akinél a megbánás helye lett volna – és az áldás, a vele való kapcsolat is.
- Jákób kereste – hol jól, hol rosszul – de mégiscsak Istennél. Nekünk már teljesebb képünk van arról, hogy mit jelent az, hogy Isten készített el mindent – és Isten mindent elkészített – nekünk. „Kegyelemből van üdvösségetek”, és a jó cselekedeteket is „előre elkészítette Isten” (Ef 2,8.10), és ezekre ad gyümölcsöt: ezekből ad áldást, ha nem „besegítünk”, hanem „figyelmesen hallgatunk a szavára” (2Móz 19,5), bízunk benne, hogy Ő cselekszik, és megteszi, amit megígért.
- A mi „elsőszülöttségünk” az, hogy Krisztusban vagyunk. Ezzel jár (!) az áldás. Ha nincs áldás az életünkön, kérünk kell Istent, mutassa meg, mi az akadály: miben nem hallgatunk rá, mihez ragaszkodunk, amihez nem kellene; hogy ragaszkodunk-e Őhöz. Akarja adni az áldást, mert az hozzátartozik ahhoz, akik vagyunk. Ne utasítsuk el, ne elégedjünk meg kevesebb!

1Móz 32,29 „Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.”